

ถ้าเราใช้ชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เราสามารถใช้ของแพง หรือสามารถกั๊ยเงินได้หรือไม่

สวัสดีค่ะ เพื่อน ๆ ชาว สลค. ทุกท่าน

สาร “ธรรม+อภิบาล” ฉบับนี้ กลุ่มงานคุ้มครองจริยธรรม สลค. ขอนำเสนอ เรื่อง ถ้าเราใช้ชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เราสามารถใช้ของแพงได้หรือไม่ หรือสามารถกั๊ยเงินได้หรือไม่

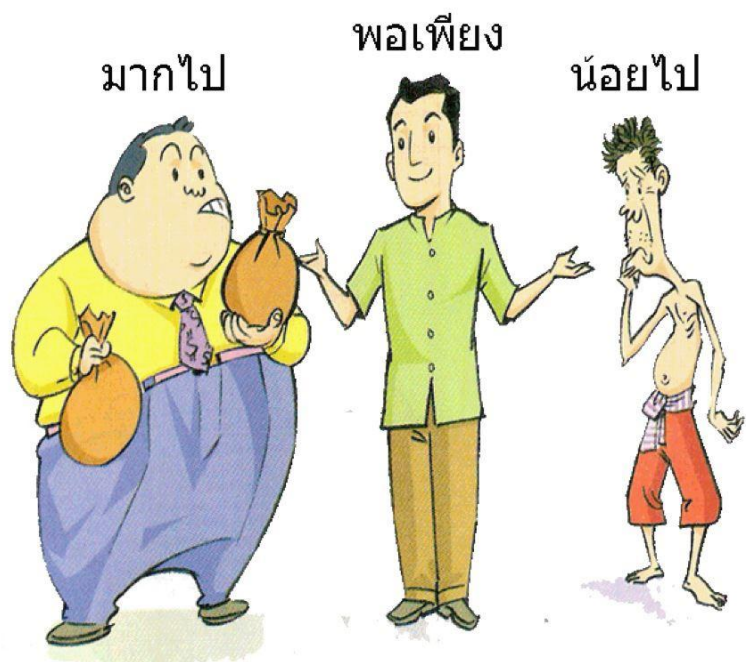

ในการดำเนินชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั้นมิได้ห้ามการใช้ของแพง หรือการกั๊ยเงินตราบาทที่เราไม่เบียดเบียนใคร รวมทั้งไม่เบียดเบียนตนเอง เพราะเศรษฐกิจพอเพียง คือ การที่เราใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ในการผลิตเพื่อบริโภคเองบ้าง หรือเพื่อแลกเปลี่ยนบ้างตามความเหมาะสมโดยไม่เกินระดับความสามารถในการใช้จ่ายของตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคต

จุดมุ่งหมายเบื้องต้นของการปฏิบัติตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง คือ ให้ผู้ปฏิบัติสามารถมีสิ่งต่าง ๆ เพียงพอที่จะสนองความจำเป็นในเบื้องต้นได้ และถ้าหากมีทรัพยากรและความสามารถเหลือเพียงพอที่จะผลิตหรือบริโภคเกินระดับนั้น ก็สามารถทำได้แต่ต้องพอประมาณตามอัตภาพ ดังพระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๔ ธันวาคม ๒๕๔๑ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า

“ให้พอเพียงนี้ก็หมายความว่า มีกินมีอยู่ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่หรูหราก็ได้ แต่ว่าพอ แม้บางอย่างอาจจะดูฟุ้งเฟ้อ แต่ถ้าทำให้มีความสุข ถ้าทำได้ก็สมควรที่จะปฏิบัติ อันนี้ก็ความหมายอีกอย่างของเศรษฐกิจ หรือระบบพอเพียง เมื่อปีที่แล้วตอนที่พูดพอเพียง แปลในใจ แล้วก็ได้พูดออกมาด้วยว่าจะแปลเป็น Self-sufficiency (พึ่งตนเอง) พอเพียงนี้ มีความหมายกว้างขวางยิ่งกว่านี้อีก คือคำว่าพอก็เพียงพอ เพียงนี้ก็พอ ดังนั้นเองคนเราถ้าพอในความต้องการก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อย ก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย”

นอกจากนี้ เมื่อคนเรารู้จักคำว่า “พอ” เมื่อเรามีเหลือกินเหลือใช้ก็ควรจะแบ่งปัน เอื้อเฟื้อสิ่งที่มีเกินพอให้แก่ผู้อื่นโดยเฉพาะผู้ยากไร้หรือผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าตนเอง ดังพระราชดำรัสในพิธีพระราชทานธงประจำรุ่นลูกเสือชาวบ้าน จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๒๐ ใจความว่า

“แต่อย่างที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือเรียนรู้ฝึกหัดตนที่จะให้ความเอื้อเฟื้อ คือ เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เมื่อตนมีอะไรก็เอื้อเฟื้อให้ผู้อื่น แบ่งปันให้ผู้อื่น เพื่อที่จะให้ผู้อื่นได้รับผลดีและได้รับความสุขนั้น ๆ เหมือนกันเรียกว่าเอื้อเฟื้อ”

สำหรับในการกู้เงินนั้น หากอยู่บนพื้นฐานของ **ความรู้** และ **ความอดทน** **ความคิดที่จะพึ่งตนเอง** ให้ได้ในระยะยาวก็สามารถกู้เงินแบบพอเพียงมาสร้างฐานะ และความเจริญ ให้กับตัวเองและครอบครัวได้ดังในพระราชดำรัสที่ว่า

“การกู้เงินที่นำมาใช้ในสิ่งที่ไม่ทำรายได้นั้นไม่ดี อันนี้เป็นข้อสำคัญเพราะว่าถ้ากู้เงินและทำให้มีรายได้ ก็เท่ากับทำให้ใช้หนี้ได้ ไม่ต้องติดหนี้ ไม่ต้องเดือดร้อน ไม่ต้องเสียเกียรติ”

(พระราชดำรัสเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐)

ดังตัวอย่างที่พระองค์ท่าน ได้มีพระราชดำรัสในปีเดียวกันนั้น เรื่อง ที่มีคนมาขอกู้เงินสามหมื่นบาท ไปซื้อเครื่องมือตัดเย็บเสื้อผ้าให้ภรรยาทำร้าน และสามารถใช้เงินคืนหมดจำนวนที่กู้ไปด้วยความฉลาดและความซื่อสัตย์ ตรงกันข้ามกับกรณีอีกรายหนึ่งกู้เงินไปใช้ “อย่างอีลุ่ยฉุยแฉก” หรือไปเล่นแชร์ อันไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด

ซึ่งในที่สุดแล้ว การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยโดยไม่ประมาณตน รวมถึงการกู้เงินที่ไม่นำไปสู่การสร้างรายได้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ที่สมเหตุสมผล ก็กลายเป็นต้นเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจดังที่ทราบกัน

สาร “**ธรรม+อภิบาล**” ฉบับนี้ขอจบลงเพียงเท่านี้ ส่วนฉบับต่อไปนั้นก็ยังคงเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหลักของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โปรดติดตามนะคะ

สวัสดีค่ะ.

